

Ordning alene ved Hjælp af den Besøjele til at nægte Udfærdigelsen af Eksekutorbesvillinger, som tilkommer de paagældende administrative Myndigheder, føres man naturligt til den anden ovenfor antydede Udvej, at foreskrive visse nærmere Regler for, i hvilke Tilfælde og under hvilke Forudsætninger Boets videre Behandling skal overgaa til Skifteretten eller kun betros Eksekutor, imod at der af denne præsteres en reel Garantifor, at alle vedkommende ville komme til deres Ret, en Udvej, der er saa meget mere naturlig, som det meget vel kan hænde, at det først er under Boets Behandling, at saadanne Omstændigheder indtræde, der medføre Nødvendigheden eller dog Tilraadeligheden af saadanne Stridt. Det er denne Vej, der er betraadt i nærværende Lovforslag, hvis § 1, jfr. §§ 3 og 4, opstiller Regler for, naar et Bo vil være at overgive til Skifteretten, og hvis § 2, jfr. §§ 3 og 4, indeholder Regler om, i hvilke Tilfælde, der kan affordres Eksekutor betryggende Sikkerhedsstillelse. I §§ 5 og 6 er da tilføjet nogle mindre indgribende Ændringer i den Raade, paa hvilken det offentlige Kontrol med Eksekutorernes Behandling foregaar, idet man paa Grundlag af den i Tidens Løb indbundne Erfaring har tilstræbt at gøre Kontrollen mere effektiv, uden derved at paalægge samvittighedsfulde Eksekutorer hyderligere Indskrænkninger i Udførelsen af deres Hverv.

Hovedsynspunktet for de i Forslagets § 1 indeholdte Regler om vedkommende Boers Overgang til Behandling ved Skifteretten er det, at interesserede i Boet, hvis Krav paa dette udelukkende er at hense til Arveladerens Vilje, altsaa testamentariske Arvinger og Legatarer, i det hele og saaledes ogsaa i Henseende til Boets Behandlingsmaade ere bundne ved Arveladerens Bestemmelse desangaaende, saaledes at der ikke bør tillægges dem nogen selvstændig Ret til at fremtvinge Overgang til Behandling ved Skifteretten, medens omvendt Arveladeren over for Personer, hvis Ret enten helt eller dog i det væsentlige er uafhængig af hans Vilje, ikke bør have nogen ubetinget og ubegrænset Afgang til at foreskrive den for dem i det givne Tilfælde muligvis mindre betryggende eller mindre praktiske Behandling ved Testamentssekretorer; dette gælder navnlig dels over for Jordringshaverne i Boer, i hvilke Arv og Gæld ikke er vedgaaet, dels over for Tvangsarvingerne i Boer, i hvilke Gældsansvaret er overtaget af Arvingerne.

Med Hensyn til Jordringshavernes Ret i den omspurgte Henseende maa det allerede anses for hjemlet i den nugældende Ret, at

Eksekutorernes Hverv afflutes og Boets Behandling gaar over til Skifteretten, saa snart vedkommende Bo, i hvilket Gælden ikke er vedgaaet, viser sig at være insolvent, og en Jordringshaver begærer det taget under Konkursbehandling i Henhold til Konkursloven af 25de Marts 1872 § 145. — Men det maa formenes, at der i de omhandlede Boer, i hvilke Gældsansvaret ikke er overtaget af Arvingerne, og saaledes Raadigheden over Boet ifølge Skiftelovens § 19 maa siges at tilkomme Kreditorerne — hvorved det naturligtvis forudsættes, at disse ikke have opnaaet Fulddestgørelse eller Sikkerhed for at opnaa Fulddestgørelse —, er god Grund til at give Jordringshaverne Afgang til at bevirke, at Boets Behandling gaar over til Skifteretten, selv i saadanne Tilfælde, i hvilke der er Mulighed eller endog Sandsynlighed for, at Kreditorerne ville blive fuldt udkæfede for deres Krav. Synspunktet for Boets Behandling er nemlig i Virkeligheden nærmest beslægtet med Synspunktet for Konkursbehandling, og det er klart, at de Betragtninger, der have ført Lovgivningen til saa godt som undtagelsesfrit at henlægge Konkursboers Behandling til Skifteretten, i mange Tilfælde ville gøre sig gældende til Fordel for ogsaa at henlægge Gældsfragaaltesboer, der oprindeligt ere tagne under Behandling af Eksekutorer, til Skifteretten. Fra den bestaaende Lovgivnings Standpunkt vil man saaledes ikke i og for sig kunne nægte Berettigelsen af et Ønske fra Kreditorernes Side om Boets Afgivelse til Skifteretten, og det bliver da formentlig en naturlig Konsekvens af Kreditorernes Raadighed over Boet i de her forudsatte Tilfælde, at de ogsaa maa have det i deres Magt at realisere hint Ønske; med andre Ord, Raadigheden bør udstrækkes saa vidt, at den ogsaa omfatter Afgørelsen af, om Boet vedblivende skal behandles af Eksekutorer eller ej. Og bliver der herefter Spørgsmaal om at konstatere Kreditorernes Vilje i saa Henseende, er det formentlig det naturligte at lægge Vægt paa Flertallets Beslutning, saaledes, at der til en saadan Beslutnings Vedtagelse ifkun fordres, at mindst Halvdelen af de paa en behørig indvarslet Skiftesamling mødende stemmeberettigede Jordringshavere stemmer derfor. Reglen i Skiftelovens § 19, 3dje Punktum, om Anerkendelsen af mødende Jordringshavere som stemmeberettigede bør naturligvis finde analogisk Anvendelse her, saaledes at Afgørelsen af, om den fornødne Stemmeberetted er til Stede, eventuelt vil tilfalde Skifteretten i Overensstemmelse med Reglerne i Lovforslagets § 3 om den processuelle Fremgangsmaade.